

Bødebestemmelser. Disse ere nemlig saa stramme og saa stærke, at der for Myndighederne sikkert heri haves et fuldstændig tilstrækkeligt Vaaben til at fremtvinge, hvad der er nødvendigt for at faa Skatten inddrevet. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men kun sige, at jeg for mit Vedkommende saa godt som helt ud kan tiltræde den Kritik, der af et lille Mindretal indenfor Kommissionen er øvet overfor disse Bødebestemmelser. Jeg finder den ganske berettiget, og jeg finder, at vi her paa Rigsdagen ikke staa alene for at varetage Myndighedernes Interesser, men vi staa ligesaa meget for at varetage Skatteydernes Interesser, saa at der ikke overfor dem skal blive foretaget saadanne Ting; at det bliver en ren Plage overhovedet at være Skatteyder.

Løvrigt mener jeg, at de andre Bestemmelser i Forslaget ere Fremskridt fra det nuværende. Naar vi skulle blive staaende paa dette Skattegrundlag, anser jeg ogsaa Forslaget for et Fremskridt, og jeg tror ogsaa, at jeg paa mit Partis Vegne kan love, at vi ville arbejde med paa, at Forslaget kan komme igennem, ogsaa i denne Rigsdagssamling, som en ny Forbedring af den nugældende Lov.

R. Christiansen: Det foreliggende Lovforslag fra Regeringens Haand er jo bygget paa en Kommissionsbetænkning, og jeg maa sige, at i Forhold til andre Kommissioner maa man anerkende, at den Kommission, som behandler dette Forslag, har handlet hurtigt, idet den blev nedsat den 10. Maj 1910 og allerede har afgivet sin Betænkning i November 1910. Og der er tillige det, som jo er ret sjældent for en Kommission, at de forskellige Retninger, der vare repræsenterede i Kommissionen, saa nogenlunde ere blevne enige i de forskellige Spørgsmaal. Regeringen har dernæst om ikke fuldtud, saa dog i Hovedsagen taget Hensyn til, hvad der er foreslaaet fra Kommissionens Side. Det gælder særlig de 3 Hovedpunkter i Loven, den personlige Beskatning, den mellemkommunale Beskatning eller den saakaldte Erhvervsbeskatning og Spørgsmaalet om Beskatning af Selskaber og Foreninger. Naar jeg skal udtale mig om Forslaget, vil jeg ogsaa i det væsentlige henholde mig til disse 3 Afsnit i deres Almindelighed og omtale hvert af dem for sig.

Som Forslaget er affattet fra Regeringens Haand, er det betydeligt klarere end den bestaaende Lov. Allerede dette er jo et Fremskridt. Der er ogsaa flere af de

foretagne Ændringer, som jeg fuldt ud kan tiltræde og finder ere ganske retfærdige. De foregaaende Ordførere have i det væsentlige billiget Bestemmelserne i § 7 om den personlige Beskatning, idet man der har forhøjet Fradrags- og Tillægsprocenten med 10, saaledes at Fradraget kan gaa op til 75 mod 65, som det er nu, og Tillæget fra 25 til 35. Forslaget er ikke gaaet saa vidt, som Kommissionen er gaaet, og af de tidligere Ordførere have jo i alt Fald de 2 — jeg var ikke til Stede, da den første Ordfører talte — beklaget, at man ikke var gaaet saa vidt som Kommissionen. Det forekommer mig dog at være tvivlsomt, om det er rigtigt, at man har forhøjet disse Grænser, baade med Hensyn til Nedsættelse og Forhøjelse. I saa Henseende vil jeg henpege paa, at det baade blev sagt i den i Fjor afgivne Betænkning og ogsaa fandt Udtryk i den Tale, som den nuværende højtærede Konseilspræsident (Berntsen) som Folketingsmand for Assens i Fjor holdt, nemlig, at en hel Del af de Fejl, som man nu finder i de kommunale Skattelove, skyldes det, at man endnu ikke den Gang i alt Fald havde forstaaet ret at bruge Nedsættelses- og Forhøjelsesbestemmelserne. Jeg tror ogsaa, der er meget sandt i det, man siger, at de forskellige kommunale Myndigheder enten kunne begynde — det beror jo paa, hvordan Formuerne ligge i Kommunen — med Nedsættelsesbestemmelsen ret højt oppe eller ogsaa kunne begynde lavt nede. Ligeledes kunne de benytte Forhøjelsesprocenten forskelligt. Jeg ved mange Kommuner, der kom ret højt op med Forhøjelsen allerede ved et Par Tusind Kroners Indtægt, men jeg ved ogsaa Kommuner, der ikke kom op for ved 4—5,000 Kr. Det er altsaa noget, en praktisk Ligningsbestyrelse kan benytte, efter som Forholdene nu ere i vedkommende Kommune. Men naar det nu forholder sig saaledes, forekommer det mig, at det var rigtigere at vente noget endnu.

Der er jo afkrævet de kommunale Bestyrelser Erklæringer allerede i 1906 om Virkningen af Skattelovene. Den Gang var der, som den højtærede nuværende Konseilspræsident oplyste i Fjor, et rent Mindretal af Kommunerne, der fandt Anledning til Ændringer paa enkelte bestemte Punkter. Der var mange Kommuner, der nok fandt Ændringer nødvendige paa enkelte Punkter, men de vare ikke enige om, i hvilke Retninger disse Ændringer skulde gaa. Derfor er det et Spørgsmaal, om det ikke er klogere at vente lidt, inden man indfører væsentlige Ændringer, i alt Fald paa de Punkter, hvor